

ΕΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. 74 (21)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΘΑΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

„ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ“

Εἰς τὸ θέατρον
τῆς «Ἀλάμπρας» ἐν
Λονδίῳ, χορεύεται,
κατ' αὐτάς, εἰς ἀρ-
χαῖκος χορὸς, ὑπὸ
τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα
«ψυχὴ», εἰς τὸν ὁ-
ποῖον διαπρέπει ἡ

ἐν τῇ εἰκόνι Ἀγγλὶς
χορεύτρια ὀνόματι
Λεονώρα Λόβελυ.
Ὁ χορὸς ἐγένεν ἐπὶ
τῇ βάσει τοῦ ἀρ-
χαίου Ἑλληνικοῦ
μύθου «Ἔρως καὶ
ψυχὴ».

„ΕΛΛΑΣ“

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αττίσης προς έγγραφον συνδρομητών
λαμβάνεται υπ' όφιν, εάν δεν συνοδεύεται υπό του
αντίτιμου.

Η σειρά του Α'. Ετους πωλείται εις τὰ γρα-
φεία μας αντί 5 δρ. εκτός των ταχυδρομικών δτινα
είναι Έσωτερ. 50 λ. Έξωτ. 3 φρ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΓΩΤΕΑ

Έσωτερικού	Δρ. 5
Έξωτερικού	Φρ. 8
Ρωσίας	Ρούβλια 3
Αμερικής	Δολάρια 2

Αι συνδρομαί άρχίζουν και λήγουν ολανόητος
εποχών του έτους.

Η προπληρωμή είναι όρος άπαράβατος. Άν δεν
ληφθί το αντίτιμον, δεν άποστέλλεται το φύλλον.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Άγγελία και Διαφημίσεις Δεπ. 30 ο στίχος	
Άνοικτη Άλληλογραφία. > 25 >	
Κατάχ. Τραπεζών και Έ- ταιριών	Δρ. 1,00 >

Τὰ φιλολογικά δημοσιεύματα καταχωρούνται δω-
ρεάν, με την σειρά των, αν εγκριθούν. Ο δόλων
να δημοσιεύη το έργον του άμωσος και να μη
περιμένη την σειρά, πρέπει να υπολογίση προς
λέπτα 5 καθ' έκαστον στίχον (εκ 35 στοιχείων).

Όταν λήξη η συνδρομή, ή άποστολή του φύλλου
διακόπτεται, χωρίς καμίαν είδοποίησιν προς τον
συνδρομητήν.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΝΕΦΗ ΚΑΠΝΟΥ

Η Γαλλική επανάστασις, ήν οί Τούρκοι αντι-
γράφουν εις δεξιόν έπ' αριστερά, ένεπενεύθη
παρά των έγκυκλοπαιδικών τας μεγάλας και
φιλανθρωπικές αρχάς του πολιτικού προβλήμα-
τος. Ούτε εις ιεράς παραδόσεις και λατρείαν αι-
σθήσεων προσέκρουσεν, άλλ εις πλάνας και
καταχρήσεις, ως από ριζής ανόστασεν, κηρύξ-
ε παραγραφών δικαίον, έκδικος άνήκεστον κα-
κίω. Αι κατά τόπους συνελεύσεις, προσλαβούσαι
υπό την αιγίην της λόγης συντακτικής χαρα-
κτήρα, απέδωκαν εις το πνεύμα την ελευθερίαν
πτήσιν του και καθήργησαν άπάνθρωπα προνό-
μια του κλήρου και των ευγενών κυρίαν όλου
σχεδόν του έδάφους της Γαλλίας. Ο λαός διε-
τέλει είοτα δουλοπαροικίας και πάς Γάλλος διε-
βρινε τοιούτος, εάν έκ πλάνης ή άγνοίας διέμενε
έξ μύνης εν τη περιούχ των κτημάτων του Αββα.
Τόσα ήσαν τα τιμάρι, ώστε εκατοντάκις εισε-
πράττετο το αυτό τέλος εις την αήτην χώραν.

Την επανάστασιν εκείνην την εξαγνίσασαν την
Γαλλίαν επιδιόκειν ή το 1849 και παρ' ήμιν ή
το 1862. Αμφότεραι ήγαγον εις κακοποιο-
ντας. Αρκετάς εν Γαλλία θύμα ήτο ο λαός
άναστροφέντων ειτα τών όρων ο Βασιλεύς; διε-
φερον δέ κατά τούτο μόνον, ότι ο λαός στέφει
το θύμα.

Επειδή όμως προς σύνταξιν πολιτείας δοκιμώ-
τερον κρίνεται το άγγλικόν σύνταγμα, οί Νεό-
τουρκοί κατήργησαν άλλο diabolicum parla-
mentum, έξ ου θα έκπηδηση επί την χώραν το
πανδαμνός. Η έκδοσις του Χαμίτ δεν
διαφέρει κατά το αυθαίρετον των προηγουμένων.
Εις έννοχον ήδύνατο έξ ίσου νομίμως να τον
θλίψη έξ ου ήμάρτανεν, ως Όσμαν τον Β' ήν
τόν σφάζει, ως τον Αββάς ώραιος μείραξ, τόν
άνδροπόνιτου.

Αν οί Τούρκοι συνεδρίαζον έφ' επιτοί, θα όμοί-
αζον πολύ πλέον πολωνικήν διάταν υπό τους
χρηματισμούς των ίππων καθαρουσάν τον Βα-
σιλέα. Ίππων άγνωνα όμοιάζει πίσσα συζήτησις,
οί δέ χριστιανοί άντιπροσώποι παρίστανται μά-
λον, όπως άσκήται ψυχολογικός έπ' αυτών ο φό-
βος και πάσαι των Τούρκων αι ιδιότητες. Με-
ταξύ σιδηρών αιχμών όλλοι κάλαιοι θ' αποτι-
μώσιν, ως έκαστος έχει γνώμη, της ψήφου του
έθνους των. Πάντα τουρκικά και αυτό το φέρον,
όπερ ο Καρολίδης φέρει αντί της κυρβασιός, ήν
θα περιερίλτο, αν πρό τεσσαράκοντα έτών
ταύτα συνέβαινον. Έκει σιωπή όσον ένταύθα
ελάλει, τόπος δέ και περιστάσεις ως ο άόμας
τέμνουσι την ήλυν. Επικρατικώτερον του Διός
είνε το κίνημα των όρνων του Σεφκέτ, έγω δέ
δεν ήθελον να ήμια έντός των υποδημάτων του,
όταν ο Αχμέτ Ριζά τον προσβλέπει. Όταν αντί-
χει το τηλεβόλον, έβλεπεν εις το θύρος του βοό-
χον, τίτλον του γένους και περιγαμνήν έλευθε-
ρίας μετά άλλα πεντακόσια έτη. Μόνον ή δόδος
αυτή άγει έναερίως εις την άθανάσιαν, προτιμώ-
τερον δέ αν έγκριματο από του λαμού ή από της
γλώσσας.

Η συνέλευσις του Αγίου Στεφάνου, από του
πρώτου αυτής ψήφισματος έδωκε κατάδωλον
υποταγήν εις τας θεοκρατικές παραδόσεις, υπο-
βαλόντα αυτό εις τόν θρησκευτικόν άρχηγόν
και ουκ ήν άλλος γενέσθαι. Ωφέλει να περι-
ιφών ηρώς κτός το ψήφισμα της, όπερ παρά τή λαφ
ουδερίαν ίσχυιν έκέστη. Από Σελίμ του θριού-
δους, εις το πρόσωπον του καλίου συγκου-
φούνται ή τε κοσμική και ή πνευματική έξουσία.
Είτε ιερός και άπαράβαστος και διάδοχος του
Μωάμεθ. Ένεκα τούτου ή καθαίρεσις του έγέ-
νετο σύνθημα στάσεως και σφαγών, άγριώτερα
δέ σκηναί και σαρκωγμοί και ο έμφύλιος πόλεμος
έσοται αι άπαρχαί του συντάγματος. Η χώρα
κατασπώθη εις τούς καταχθονίους Θεούς, οί δέ
δούλοι καταδικάσθησαν να θρηνώσι τας συμφο-
ράς των κυρίων, ως οί Μεσσηνιοί των Σπαρτιατών.
Και ταύτα μιν έσω άλλοι δέ έξωθεν επικρέ-

μναι κίνδυνοι, πρό των όποιων εινε ελάχιστον
υπό του Γερμανών φιλολόγων. Τά θεμέλια του οί-
κου άρχονται φθειρόμενα εκ των επικρίσεων τού-
των ο Έρρίκος πλήγεις βαθύτατα κατέστη νεκρά
σθενικός, και εν βραχεί διασπώμεται εις μανίαν κα-
ταδιώξεως έκαστ ή νόσος του. Η πτωχή Καρ-
λόττα λατρεύουσα έμμανώς και με όλην της ψυχής
τήν άφροσύνην τον Έρρίκον αισθάνεται και αυτή
βαθιά τόν πλήγμα της επικρίσεως, άλλ εν τούτῳ
πιστεύει εις τόν ποιητικόν του συζύγου τάλαντον, έ-
περ άλλως νομίζει άδρανών λόφ των οικγενει-
ακών φροντίζων του φρονει ότι ή άσθενία του συ-
ζύγου όφελεται εις όπερκόποιον, και ο Πήλαρος
θ' άνεμύρη την πτήσιν του, εάν ο Έρρίκος μόνος
και έλευθερός οικογενειακών δεσμών και ύπογε-
φώσων απεύθι εις τας έμπνεύσεις του, και άπαραι-
ζει να τον άπαλλάξη της παρουσίας της αυτοκτο-
νοσας, εν τή πεποιθήσει, ότι ή εκ της άπωλείας της
λύπη θα παρήγεν εις τον Έρρίκον νέας ιδιότης επι-
τυχών ποιητικών συλλήψεων και αναδείξεως αυτού
εν τῷ φιλολογικῷ του σταδίῳ. Ήδη τα θεμέλια του
οίκου εκ βάθρων έσειοθήσαν, παταγούσας και άνα-
νορθώσας της εύτυχίας του οικοδόμημα κατέρρευσεν
διά της πραγματώσεως της ήρωικής αυτώθυας, εν
τῷ θορύβῳ δέ της καταστροφής σαρκαστικός άνα-
γνίσκται ο γέλως του μορφαζόντος χαρεκάκιος φε-
ροποιού δαίμονος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ο Έρνέστος Σελιέρ τελευταίως δι' ενός λίαν
επαγωγού μυθιστορημάτος του περιγράφει με γα-
λατικήν χάριν την αληθινήν ιστορίαν δύο γερμα-
νών έραστών, έπαναφέρων κατά τους σημερινούς
της πεζότητος χρόνους όλην εκείνην την ρωμαντι-
κήν του παρελθόντος εποχήν.

Η ήρωίς του έργου του Καρλόττα εδρίσκειται
εις το δέκατον έτος της ηλικίας της έτος, καθ' ο
αισθάνεται τά πρώτα της άγνης καρδιάς της άνη-
συχ ακιρτήματα άγνωστοι έως τότε πόθοι και
τροφεοί διανοήσονται εν μυστικότητι εις την δει-
λινή ψυχήν της τοδς μεταξίνους και ώραιούς της
αγάπης κόσμους, και με όλην την δύναμιν της νεα-
νικής της φαντασίας πλάττει ως εν όπτασία το έν-
δαλμα εκείνου, όστις με δώση σάρκα και όστα εις
τάς έαρινάς άνειροπολήσεις της και μετά την άο-
ρίστον αυτήν φαντασιοληξίαν, άρχεται βραδέως
πλήν θετικώς ύφανόμενον το νήμα της πραγματο-
ποιήσεως των συγκεντρωμένων πόθων της εν τῷ
προσώπῳ του είκοσιετίου φοιτητού Έρρίκου
Στίλγλις, όστις συνδέσμενος διά φίλιας μετά το
άδελφού της Καρλόττας συναντάται οίκοι μετ' αυ-
τής συχνά ούτω δέ λαβδάνων άρχην και ύπαρξιν
ο έρως μεταξύ των δύο νέων βαίνει ήμέρα τή ήμέρα
μεγεθυνόμενος, έως ου κορυφωθεί, καθ' ήν επο-
χήν ο Στίλγλις, ή Καρλόττα και ο άδελφός της
εις έπανειλημμένας συναντήσεις έπεξεργάζονται
την πρώτην του έραστου ποιητικήν συλλογήν, διούτι
πρέπει να σημειωθί ότι ο Έρρίκος θεωρεί τον έζυ-
τον του ως έγκλησιότα το θέτον της ποιήσεως πυρ
και διά τούτο παραμελείς των μαθημάτων του, κα-
ταγνόμενος εις λάξευσιν στίχων. Έννοείται ότι
συν τῷ χρόνῳ γίνεται αντίληψιν το αίσθημα αυτό
υπό των γονέων της Καρλόττας, οίτινες λογικώς
φερόμενοι συγκατατίθενται εις την μνηστειάν, υπό
τόν διον όμως του να έγκυκαλειψή ο μνηστήρ τας
αίθερας πλέον άγρόνους πτήσεις του και να επι-
διώξη βοσκοριστικόν τι επάγγελμα, ότε και μόνον θα
συνανέσωναι εις τον γάμον. Πράγματι ο μνηστήρ
μεταβαίνει εις Βερολίον, πέρνει το δίπλωμά του και
άρχεται έξάσπον το έργον του καθήγητοδ' ούτω δέ
τελουμένων των γάμων έπισφραγίζονται τά όρατα
νεανικά των όνεια και τά πάντα φαίνονται δι-
σχοινόμενα εις τούς έραστάς συζύγους μέλλον προ-
μειδών και εύτυχέ.

Αλλά νομίζει τις ότι εν τῷ κόσμῳ τούτῳ ύπαρ-
χει χαρεκάκιον τι σατανικόν δαιμόνιον, όπερ μετά
διαβολικής μηχανικής την σφαίραν μας, περιτρέχον
άνοιγες έκαστην θύραν γαλήνην εύτυχίας και με
σαρκαστικόν καγχαζμόν άρρατώς και όπολως ρί-
πτει εν τάχει το σπέρμα της καταστροφής και
φεύγει δρομάτως, ίνα συνεχίση και άλλού το φθο-
ροποιόν του έργον. Δεν ήγγησεν ο δαίμων ούτος ν'
αντιλήψθ την εύτυχίαν του ζεύγους Στίλγλις και
ταχώς τον σπύρον του άλλέρου εις τά θεμέλια του
οίκου έθεσαν. Ο Έρρίκος, καταληγθεύς από μα-
νίαν φιλοδοξίας άρίσκει το επάγγελμά του προ-
νών ότι άγεννήθη διά να γίνη μέγας ποιητής,
επιδίδεται και πάλιν εις την προσφιλή του ποιη-
σιν δύο νέαι συλλογαί του έξεδύθησαν, αι έποικι-

όμως έπεκρίθησαν ως άμοιροι πάσης έμπνεύσεως
υπό των Γερμανών φιλολόγων. Τά θεμέλια του οί-
κου άρχονται φθειρόμενα εκ των επικρίσεων τού-
των ο Έρρίκος πλήγεις βαθύτατα κατέστη νεκρά
σθενικός, και εν βραχεί διασπώμεται εις μανίαν κα-
ταδιώξεως έκαστ ή νόσος του. Η πτωχή Καρ-
λόττα λατρεύουσα έμμανώς και με όλην της ψυχής
τήν άφροσύνην τον Έρρίκον αισθάνεται και αυτή
βαθιά τόν πλήγμα της επικρίσεως, άλλ εν τούτῳ
πιστεύει εις τόν ποιητικόν του συζύγου τάλαντον, έ-
περ άλλως νομίζει άδρανών λόφ των οικγενει-
ακών φροντίζων του φρονει ότι ή άσθενία του συ-
ζύγου όφελεται εις όπερκόποιον, και ο Πήλαρος
θ' άνεμύρη την πτήσιν του, εάν ο Έρρίκος μόνος
και έλευθερός οικογενειακών δεσμών και ύπογε-
φώσων απεύθι εις τας έμπνεύσεις του, και άπαραι-
ζει να τον άπαλλάξη της παρουσίας της αυτοκτο-
νοσας, εν τή πεποιθήσει, ότι ή εκ της άπωλείας της
λύπη θα παρήγεν εις τον Έρρίκον νέας ιδιότης επι-
τυχών ποιητικών συλλήψεων και αναδείξεως αυτού
εν τῷ φιλολογικῷ του σταδίῳ. Ήδη τα θεμέλια του
οίκου εκ βάθρων έσειοθήσαν, παταγούσας και άνα-
νορθώσας της εύτυχίας του οικοδόμημα κατέρρευσεν
διά της πραγματώσεως της ήρωικής αυτώθυας, εν
τῷ θορύβῳ δέ της καταστροφής σαρκαστικός άνα-
γνίσκται ο γέλως του μορφαζόντος χαρεκάκιος φε-
ροποιού δαίμονος.

SKATING RING

Ποιός φειγνυτο Αθηναίος και ποιά αίσθησι ά-
θης δεν έξυρεί; τί είναι το Skating Ring;

Ποιός δεν έπηγς μία φορά τουλάχιστον στο έ-
σφαλτοστρωμένο King της έδου Σταδίου, αν όχι
γιά να λάβη μέρος, τουλάχιστον γιά να καμάρωσ
τους άκούσμενους εις το σπέρ αυτό;

Αία τους άγρονόμους το Skating Ring μας
είνε ένα έπίπεδος έσφαλτοστρωμένο, επί το έ-
σπουδ γλαστρά πλήθος κυανοαίμων άθλων και άθι-
των επάνω ος πέδιλα (patins) έφαρμαμένα με
ρόδες.

Το καινούργιο σπόρ αυτό, το εκ Βορρά έλκον
το γένος, κατέκλυσε τούτον την κοινωνίαν μας, ώστε
ή κατ' άρχάς παράτολμος θεωρηθείτα επιχειρήσις
της έδου Σταδίου εύρεν άμέσως μιμητάς στην Κη-
φισιά και στο Νέον Φάληρον.

Πρωτ, άπόγευμα, βράδυ, μεσάνυχτα, όποτε και
αν εισέλθης εις το Skating, θα το ίδης γεμάτο γε-
δόν από κόσμο, ο όποιος ίδρώνει, πέρτει, σπώνε-
ται, έξαναφέτει, έξανασκάνεται, βρέκει και πα-
θαίγει να κρατήση την ίσορροπίαν επάνω στην έ-
σφαλτον. Ίσφρον και έξαναπέτρου τούτο, ποί βε-
ρδός; να τούς βλέπεις και να γελάς.

Και οί δεινοί όμως στο σπόρ αυτό δεν την
γλυτώνουν πάντα. Ο δυστυχισμένος ο Αρνιώτης
λ. χ. ο την γην έλόκληρον περιγηγής τῷ συνο-
δείχ πλήθους σκύλλων και γάτων χωρίς να πιάθ
τίποτε, έκασταφες να σπάση το πόδι του την παρ-
ομένη Κυριακήν, τῷ εύγενει συμπαράξει κάποιον
άρχαριον, ο όποιος τόν έσπρωξε άκουσίως. Και ο
συμπάθης Δεσνίδας θα μείνι στο κρεβάτάκι του
έως δύο μήνας τουλάχιστον.

Και δεν είναι μοναδικόν το παράδειγμα αυτό.
Κάμποσοι άλλοι πρό αυτό έσπασαν και βόγλαν
χέρια και πόδια. Αυτό όμως δεν τούς ήμπεδύει να
έξελκοιούθησούν άμα έγιναν καλά, διούτι το Skating
σήμερα είναι μόδα στα Αθήνας.

Ίδιως τας Κυριακάς το πρωτ το Skating είναι
έν πληρεί διόξ. Άνω των πενήντα τουλάχιστον πα-
νάρουν με βάρος, το όποιον κινεί εν τῷ πα-
φισθί. Και άρκετάς κυρίες και έσπονίδες με
ταξυ τούτων συναννίζονται έπιτυχώς πρὸς το έ-
σχημον φύλον.

Και ποίον δεν βλέπει έκεί μέσα! Τι λεοντι-
δαί, τι συλφίδες, τι κατακτητή, δεν παρελαύνον
έμπρός σου! Άν μου έπέρταεν ο χάρος, άρκετάς
θα παρέβιθα εις την άθανάσιαν εκ των πενταφ-
τόνων. Άλλ' αυτό μου είναι άδύνατον και θα πα-
ρισρισθ σε δύο τρεις λέξεις μόνον διά τους διακρί-
νόμενους ιδιαιτέρως.

Και πρώτην άπ' όλες — ποιός την έπρόσεξε; —

μίας γνωστότατην άντίθα άνελλιπώς φοιτώσαν εις το
Skating. Αι κακai γλώσσαι λέγουν ότι το κάσι-
γιά ν' άδυνατίσθ, άλλά διαμαρτύρομαι δι' όλων
των δυνάμεών μου έναντίον του άσχαίμου της κα-
τηγρίας ταύτης. Συνήθως... καφεφερετ, κατά το
λασκάρει μόνον το καπέλλο της έχει δυό κομ-
μάς φράγγους. Προσέθη ότι σπανίως πατίνει
μόνη της; ως επί το πλείστον συνοδεύεται από τούς
κοιμητόρους έκεί μέσα.

Άλλος ραδιώτατος λέων, πρό πολλού έορτά-
σας την τεσσαράκονταετηρίδα του, διά της βίας δέ
κατατράχεις είσταν χορείαν των θεατρικών συγγρα-
φών. Διέρχεται τας ώρας του συνωθόμενος εις το
Skating με τον κόσμο και ημίκωσμον, ο όποιος
σπρώει έκεί. Είναι «στ' άσπρα ντυμένος» σχεδόν,
εκτός του άχνουδούς μύστακος, άποτελούντος μαύ-
ρην παραφάναν εις την όλην λαυκότητα.

Και μία Αθηναία κυρία, «λίγιστα ύπέρ τας λι-
γείας» έρχεται κατακτωφάτα. Πατινάει, έξοχα, δι-
αρκώς θαυμαζόμενη διά την χάριν και την ευμορ-
φίαν της. Το bleu marin φόρεμά της, μία άσπρη
chemise και ένα καπέλλο τελευταίας μόδας, θα-
υμασίως έναρμονίζόμενον με τά ξανθά μαλλιά
της, προσελκύον όλα τά βλέμματα.

Πολλοί από τούς άξιωματικούς μας επιβιβόν-
ται με μοναδικήν άφροσύνην εις την τροχοπεδίλο-
βρίαν. Το ίππικόν και το ποροδολικόν ίδίως κα-
θημεριώς δρέπονται δάφνας ούχι άξιοκαταφρονήτους.

Αίο κομψότατες βασκαίες πεπλοφορούσαι είναι
από τας τακτικώτερας και δεινότερας εις το Skat-
ing. Άκολουθούνται κατά πόδας υπό δύο νεαρών
και κομψών λεοντιών, τον έπαιων ή άπουσία τα-
κτικής σημειούται από τους καληγής της κάποιου
Λουκιανόν εν τῇ έδφ Βουλξ. Θά ήσαν και οί δύο
όλομοι του Β. Ναυτικού, αν δεν... έδουμάζαν απο-
τυχία εις τας έξετάσεις των. Πρὸς το παρόν είναι
όλομοι εις το Skating.

Κ' ένας έκανός και ροδοκόκκινος φίλος μου
καθημεριώς άγωνίζεται να κρατήθ εν ίσορροπί-
α υπό τας άνησυχάς έμμετας της νεαρής συζύγου του,
μίας από τας όραιοτέρας άντίδας μας. Τήν Κυρια-
κήν έφορδισε ένα bleu ανοικτό φόρεμα κι ένα
κομψότατο καπέλλο. Ποιός θαυμαστής του όρατο
δεν έσταμάτησε, όταν έπερνούσεν έμπρός του, με το
χαρτωμένο βασιτάκι της, ή έλόξανθη αυτήν καλλονήν;

Έκει κάτω διακρίνει κ' ένα αυτολεγέμενον
άσπιν, ο όποιον ρίχνει στην έσφαλτον σπέρτα κέ-
ρινα γιά να τά πατούν οι πατιναρόντες και γιά να
γελώσουν (ο) οί άλλοι. Από τά άνοστότερα άστειτα
παιδιά εις το Skating.

Την παρσιμένην Κυριακήν ένεφανίσθη ένα
τρανταυλλά φόρεμα άνήκον εις νεαράν ναυτικήν
δουλοπία. Πολλοί διεφρονόνησαν την τιμήν ποιός
θα πατινάη και θα πάζη με το όρατο αυτό τραν-
ταυλλά. Η φιλονεικία δέ αυτή είχε επικυρτωμένη
μορφή, δυναμένη να χαρακτηρισθί ως άσθενία και
δι' επινοία.

Και διακρίνουν έμπρός μου διαφόροι μήνους,
πλάτους, μορφάς, ντυσάμενοι άνθρωποι. Να ένας
υπερήφλος και άδύνατος νέγλος, ως είδος στύλος
της έλπίδας, με άμμητον χωρίστραν και όπλι-
σμένος μ' ένα ζεύγος γυαλιών διά να βλέπη τόν
κόσμον υπό θαυμάσις το ύψος του.

Ένας σκαπανέας, άρκετά εύτραφής, με ξανθό
μοσάτι επίμαλως έστριμμένον και χωρίς εις το
όποιον πλείστας βεβαίως θα προεκάλεσε συγχύ-
σις άκόμη και εις τας τρυφεράς μηχανικές τά-
ξεις, περνάει με αλκισπεπώς ύπρσστά μου προσέλε-
πον τριγύρω από το ύψος των πατινών του.

Και έπειτα συνέχεται...

Trik.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΣΚΗΣΙΣ ΕΝ Τῷ ΔΙΔΕΙΩ ΛΟΤΤΝΕΡ

Μία των έπιτεχιστόρων άσκήσεων του Ώδεον
Λόττεν, αν όχι ή έπιτεχιστότερη, άφού μάστιγα συμ-
πορευομένη εις αυτήν και το όνομα της Δος
Ναούμ, ήτο ή δωδεκία την παρελθούσαν Κυριακήν.

Εις το πρόγραμμα: Η όραία «Filleau» του Hoff,
την όποιαν με άκρετη έκπρασιν και πολύ θόρυβος
έτέλειση ή δνις Κλειώ Καλάβρια, «En concert»
του Godard κάλλιτα έκτελέσθη υπό της έτέρας δος
Αλξς Καλάβρια, εν γλυκί «Preludes» του Chopin
έως δύο μήνας τουλάχιστον.

Και δεν είναι μοναδικόν το παράδειγμα αυτό.
Κάμποσοι άλλοι πρό αυτό έσπασαν και βόγλαν
χέρια και πόδια. Αυτό όμως δεν τούς ήμπεδύει να
έξελκοιούθησούν άμα έγιναν καλά, διούτι το Skating
σήμερα είναι μόδα στα Αθήνας.

Ίδιως τας Κυριακάς το πρωτ το Skating είναι
έν πληρεί διόξ. Άνω των πενήντα τουλάχιστον πα-
νάρουν με βάρος, το όποιον κινεί εν τῷ πα-
φισθί. Και άρκετάς κυρίες και έσπονίδες με
ταξυ τούτων συναννίζονται έπιτυχώς πρὸς το έ-
σχημον φύλον.

Και ποίον δεν βλέπει έκεί μέσα! Τι λεοντι-
δαί, τι συλφίδες, τι κατακτητή, δεν παρελαύνον
έμπρός σου! Άν μου έπέρταεν ο χάρος, άρκετάς
θα παρέβιθα εις την άθανάσιαν εκ των πενταφ-
τόνων. Άλλ' αυτό μου είναι άδύνατον και θα πα-
ρισρισθ σε δύο τρεις λέξεις μόνον διά τους διακρί-
νόμενους ιδιαιτέρως.

Και πρώτην άπ' όλες — ποιός την έπρόσεξε; —

Δόττεν, ως την άριώτερον κατανοιμένην άφ'
όσας ποτέ είχε και έχει. Έτέλειος με πατιόθηναι,
ίδιορροβίαν, λεπτότητα και εύγενές αίσθημα το
χαρκαηροικιακότατον «Scherzo» του πορσιόμου
Ούγγρου συνθέτου Brahms.

Άλλος ραδιώτατος λέων, πρό πολλού έορτά-
σας την τεσσαράκονταετηρίδα του, διά της βίας δέ
κατατράχεις είσταν χορείαν των θεατρικών συγγρα-
φών. Διέρχεται τας ώρας του συνωθόμενος εις το
Skating με τον κόσμο και ημίκωσμον, ο όποιος
σπρώει έκεί. Είναι «στ' άσπρα ντυμένος» σχεδόν,
εκτός του άχνουδούς μύστακος, άποτελούντος μαύ-
ρην παραφάναν εις την όλην λαυκότητα.

Και μία Αθηναία κυρία, «λίγιστα ύπέρ τας λι-
γείας» έρχεται κατακτωφάτα. Πατινάει, έξοχα, δι-
αρκώς θαυμαζόμενη διά την χάριν και την ευμορ-
φίαν της. Το bleu marin φόρεμά της, μία άσπρη
chemise και ένα καπέλλο τελευταίας μόδας, θα-
υμασίως έναρμονίζόμενον με τά ξανθά μαλλιά
της, προσελκύον όλα τά βλέμματα.

Πολλοί από τούς άξιωματικούς μας επιβιβόν-
ται με μοναδικήν άφροσύνην εις την τροχοπεδίλο-
βρίαν. Το ίππικόν και το ποροδολικόν ίδίως κα-
θημεριώς δρέπονται δάφνας ούχι άξιοκαταφρονήτους.

Αίο κομψότατες βασκαίες πεπλοφορούσαι είναι
από τας τακτικώτερας και δεινότερας εις το Skat-
ing. Άκολουθούνται κατά πόδας υπό δύο νεαρών
και κομψών λεοντιών, τον έπαιων ή άπουσία τα-
κτικής σημειούται από τους καληγής της κάποιου
Λουκιανόν εν τῇ έδφ Βουλξ. Θά ήσαν και οί δύο
όλομοι του Β. Ναυτικού, αν δεν... έδουμάζαν απο-
τυχία εις τας έξετάσεις των. Πρὸς το παρόν είναι
όλομοι εις το Skating.

Κ' ένας έκανός και ροδοκόκκινος φίλος μου
καθημεριώς άγωνίζεται να κρατήθ εν ίσορροπί-
α υπό τας άνησυχάς έμμετας της νεαρής συζύγου του,
μίας από τας όραιοτέρας άντίδας μας. Τήν Κυρια-
κήν έφορδισε ένα bleu ανοικτό φόρεμα κι ένα
κομψότατο καπέλλο. Ποιός θαυμαστής του όρατο
δεν έσταμάτησε, όταν έπερνούσεν έμπρός του, με το
χαρτωμένο βασιτάκι της, ή έλόξανθη αυτήν καλλονήν;

Έκει κάτω διακρίνει κ' ένα αυτολεγέμενον
άσπιν, ο όποιον ρίχνει στην έσφαλτον σπέρτα κέ-
ρινα γιά να τά πατούν οι πατιναρόντες και γιά να
γελώσουν (ο) οί άλλοι. Από τά άνοστότερα άστειτα
παιδιά εις το Skating.

Την παρσιμένην Κυριακήν ένεφανίσθη ένα
τρανταυλλά φόρεμα άνήκον εις νεαράν ναυτικήν
δουλοπία. Πολλοί διεφρονόνησαν την τιμήν ποιός
θα πατινάη και θα πάζη με το όρατο αυτό τραν-
ταυλλά. Η φιλονεικία δέ αυτή είχε επικυρτωμένη
μορφή, δυναμένη να χαρακτηρισθί ως άσθενία και
δι' επινοία.

Και διακρίνουν έμπρός μου διαφόροι μήνους,
πλάτους, μορφάς, ντυσάμενοι άνθρωποι. Να ένας
υπερήφλος και άδύνατος νέγλος, ως είδος στύλος
της έλπίδας, με άμμητον χωρίστραν και όπλι-
σμένος μ' ένα ζεύγος γυαλιών διά να βλέπη τόν
κόσμον υπό θαυμάσις το ύψος του.

Ένας σκαπανέας, άρκετά εύτραφής, με ξανθό
μοσάτι επίμαλως έστριμμένον και χωρίς εις το
όποιον πλείστας βεβαίως θα προεκάλεσε συγχύ-
σις άκόμη και εις τας τρυφεράς μηχανικές τά-
ξεις, περνάει με αλκισπεπώς ύπρσστά μου προσέλε-
πον τριγύρω από το ύψος των πατινών του.

Και έπειτα συνέχεται...

Την παρσιμένην Κυριακήν ένεφανίσθη ένα
τρανταυλλά φόρεμα άνήκον εις νεαράν ναυτικήν
δουλοπία. Πολλοί διεφρονόνησαν την τιμήν ποιός
θα πατινάη και θα πάζη με το όρατο αυτό τραν-
ταυλλά. Η φιλονεικία δέ αυτή είχε επικυρτωμένη
μορφή, δυναμένη να χαρακτηρισθί ως άσθενία και
δι' επινοία.

Και διακρίνουν έμπρός μου διαφόροι μήνους,
πλάτους, μορφάς, ντυσάμενοι άνθρωποι. Να ένας
υπερήφλος και άδύνατος νέγλος, ως είδος στύλος
της έλπίδας, με άμμητον χωρίστραν και όπλι-
σμένος μ' ένα ζεύγος γυαλιών διά να βλέπη τόν
κόσμον υπό θαυμάσις το ύψος του.

Ένας σκαπανέας, άρκετά εύτραφής, με ξανθό
μοσάτι επίμαλως έστριμμένον και χωρίς εις το
όποιον πλείστας βεβαίως θα προεκάλεσε συγχύ-
σις άκόμη και εις τας τρυφεράς μηχανικές τά-
ξεις, περνάει με αλκισπεπώς ύπρσστά μου προσέ

ΟΡΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

«Εκαστος αναγνώστης δύναται να στέλλη εις τὰ γραφεία μας πρὸς δημοσίευσιν πρωτότυπα ἢ ἐν μεταφράσει διηγήματα, ποιήματα, περιγραφάς, ἐντυπώσεις, ἀνέκδοτα, γινώμια, διαγωνισμούς, εἰκόνας κλπ. Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν λήψιν των, ὁ ἀποστολεὺς εἰδοποιεῖται διὰ τῆς στήλης «Ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν» ἂν τὸ παρ' αὐτοῦ σταλὲν ἐνεργισθῇ. Ἄν δὲν ἐγκριθῇ δὲν δημοσιεύεται τίποτε σχετικόν. Πλὴν τῆς ἐγκρίσεως, βλέπει ἀναγραφόμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ στήλῃ καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν στίχων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ δημοσίευσμα του. Τότε, εἰ μὴν θέλῃ, θὰ περιεμμένῃ τὴν σειρὰν (ἔχον ὑπ' ὄφιν τὸν οἰκονομικὸν αὐτοῦ πολλοὺς ἄλλους), εἰ δὲ βιάσῃται νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον του δημοσιευόμενον, τότε θὰ ὑπολογίσῃ ἕκαστον στίχον αὐτοῦ πρὸς 5 λεπτά, θ' ἀποστέλλῃ τὸ ἀντίτιμον καὶ τὸ ἔργον του προσιμῶμενον θὰ δημοσιεύεται ἀμέσως. Ἡ προτίμησις καὶ τὸ βλεπτοὶν κατὰ στίχον λοχεύουν μόνον διὰ τὰ ἐγκριθέντα.

Χειρόγραφα καὶ Φωτογραφίαι δὲν ἐπιστρέφονται.
Προτίμησις εἰκόνας δραχ. 2.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΙΝΕ

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ

«Κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν μὲ ἐκάλεον Χάρου», καὶ σήμερον ἀκόμη ἀρέσκει μὲ ἀκούει νὰ με καλοῦν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου, ἂν καὶ ὀφείλω εἰς αὐτὸν τὴν τιμωρίαν θλίβειν τοῦ παιδικίου μου βίου. Μόλις τώρα δύναμαι νὰ κάμω λόγον περὶ αὐτοῦ, τώρα δὲ δὲν εἶμι πάλιν μετὰ τῶν ζώντων καὶ πάσα ἀνθρώπινη καλοαἰδέα ἐβόησεν ἐν μοίᾳ...

Ἄμα ἐγκατεστάθην εἰς Παρίσιον, οἱ Γάλλοι μετέβαλον τὸν γερμανικὸν μου ὄνομα Heinrich εἰς Henri. Τὸ Heinrich δὲν ἦσεν οὐδὲν εἰς τὰ Γαλλικά, ὅσα, οἱ δὲ Γάλλοι συνειδητοῦσι νὰ μεταβάλλουν διὰ τὰ πράγματα συμφωνίως πρὸς τὰς κλίσεις των. Κανὲν ἐξ αὐτῶν οὐδεὶς δὲν δύναται νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά μου Henri Heine ὁρθῶς, πάντες δὲ προφέρουν αὐτὸ Henri Enn. Πολλοὶ Παριεῖοι μάλιστα ἐνώνουν τὰς λέξεις καὶ τὰς προφέρουν ὡς μίαν: Enrienne, τινὲς δὲ λέγουν καὶ ὁ μ. Un rien (ὁ μ. Τίποτε)...

Heinrich, Χάρου, Henri—διὰ ταῦτα τὰ ὀνόματα μελοδίκως ἀνηχοῦν, διὰν προφέρωνται ἀπὸ ὀρθοῦ χειρὸς. Ἐν τοιούτοις ὁμολογῶ, οὗτοι τὰ ὀνόματα Signor Enrico ἔχει ἰδιαιτέραν δι' ἐμὲ θέλησιν. Οὕτως ἐκαλοῦμαι κατὰ τὰς ῥηλικὰς καὶ δοξαστικὰς θεωρίας νύκτας, τὰς ὁποίας διήλθον εἰς τὴν εὐγενή «ἐμὴν» χώραν, ἥτις εἶνε πατρίς τοῦ κάλλους καὶ ἥτις ἐγέννησε τὸν Ραφαῆλ, τὸν Ροσσίνι καὶ τὴν ἀρχαῖον καὶ Βελγιοδόχον... «Ἐλεγα λοιπὸν οὗτοι τὸ ὄνομα Χάρου ἐτίμωνται τὰς γλυκύνους σιγῆς τοῦ βίου μου καὶ ἴδον πῶς: Εἰς τὴν γεννηθῆναι μου πόλιν ἐξήκιστον, τὸν ὁποῖον ἐφάνισαν μὲ τὸ ὄνομα Dreckmichel (Σκουπιδιούμυα) διότι συνειδέετο νὰ διέκχεται τὴν πόλιν μὲ ἀμάκων συρμένων ἀπὸ ὀνόρων καὶ τὰ συνάγῃ σκουπίδια. Ὁ ἀνθρώπος ἦτο ὁμοιος μὲ τὸ ἐπῆρξαι τὸν καὶ ὁ ὄνος ὁμοιος μὲ τὸν κύριόν του. Τὸ ἀγαθὸν τετραπόδον ἐρρῶντο τὸν βηματισμὸν τοῦ συμφωνίως πρὸς τὸν ὄνον, μεθ' οὗ οἱ Μιχαῆλς ἐπροφῆρε τὴν λέξιν Χα-α-ου. Ἡ ὁμοιότης πρὸς τὸ κύριόν μου ὄνομα Χάρου μοῦ ἐδοξίχθη πολλοὺς ἐμπαιγμούς των συμμαθητῶν μου καὶ των παιδιῶν τῆς γειτονίας. Πρὸς χλευασμὸν ἐπρόφεραν τὸ ὄνομά μου ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Σκουπιδιούμυα ἐκάλεε τὸν ὄνον του, καὶ ὅταν ἐθύμων, οἱ μικροὶ πανοῦργοι ἐλάμβαναν τὸ ἀδωότερον τοῦ κόμοιου ὄφρος καὶ μετὰ παρκαλόν νὰ τοὺς διδάξω νὰ προφέρουν τὸ ὄνομά μου διαφώνως ἀπὸ τοῦ ὄνου, πρὸς ἀποσπῆγν παρεξηγήσεων. Ἀλλ' οὐδέποτε ἐνεπαύθη ἡ διαφορά εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ πάντοτε ἐοῦργε τὸ ὄνομά μου μὲ τὸ ὄνον καὶ τὸν ὄνον μὲ ἐμὲ, λογασιζόμενος εἰς βάρος μου. «Οἱοί ἐβόλυν» μόνος ἐγὼ ἐκείνα. Ὅταν παρκαλοῦμαι μὴν εἰς τὴν μητέρα μου, αὐτὴ μὲ συνεβούλευε νὰ μᾶλλον πολλὰ διὰ νὰ γίνω ἀνθρώπος μεγάλος, ὅστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ με συγχέουν μὲ τὸν ὄνον. Ἐν τοιούτοις ἡ ὁμοιότης αὐτὴ πρὸς τὸ ἡλιθίον κήρυξ ἦτο ὁ ἐριμύτης μου. Τὰ μεγάλα παιδιά, ὅταν διήρχοντο ἐνώπιόν μου, μὲ χλευάζον διὰ τῆς κραυγῆς: Χάρου. Ὁ μικρότερός μου ἐπέταλν τὸν αὐτὸν χλευασμὸν μακρόθεν. Ἐν τῷ σχολείῳ ἡ αὐτὴ ἐπὶ τοῖς ἐργασίαις ὡς θέματα περὶ τῶν σαρκωδῶν. Ὅταν ἐπρόκειτο περὶ ὄνον, ὅλον τὰ βλήματα ἐστράφησαν πρὸς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἠνθῶν. Πρώτων: —Ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰ τοῦ ἐπαύρου (gébrou) καὶ τοῦ ὄνου τοῦ Βαλαῦ; —Υἱάχῃ ἡ διαφορά διὰ τὸ εἰς ὅμιλον ζεβραῖοι καὶ ὁ ἄλλος Ἑβραῖοι.

—Ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰ τοῦ ὄνου τοῦ Σκουπιδιούμυα καὶ τοῦ ὀνομαζομένου του; —Δὲν ἤξεύρομεν νὰ ἀγάγῃ καμμία διαφορά. Ἡράκλειον—Κρήτης Ε. Ι. Σπυριδάκης

ΑΝΟΙΞΙΣ

Προβάλλει καὶ ἡ Ἄνοιξις, ξανθὴ ὥσαν ἐσθία, Σὺ δάση καταράσσει, σὲ δάση κυρτωμένα, Μὲν' οὐ γλυκὺ πάλιν ἀπὸ τὴν τραγουδᾶν. Καὶ μ' ἀνθὴ τοῦ δόλφινος τῆς μυρωδιᾶς σκορπᾶν.

Μοῖσαι σὴν Ἄνοιξι καὶ σὺ, ὅπου προβάλλει τώρα Ἡ φῶς οὐδ' ἐπὶ τοῖς τοῖς δὲ μὲ ἴδια δόξα, Κι' ἀντὶ πολλὰ νὰ τραγουδῶν τὰ τόσα σου τὰ κάλλη, Σὺν ἀνοιξιάτικῳ πνεύμῳ ἡ λύρα μου ὅσα φάλλει.

ΣΤΟΝΟΙ

ΜΗ!

Κόρη, μὴ ντρέσῃσαι, μὴ κοκκινίσῃς, ὅταν θυμῶσαι πῶς σέχω φιλημένην χροῖα μὴ ἀλλὰ μὴ μύρια, οὐδὲν τὸ θυμῶσαι, ὃ πολυλατρεμένην.

Ποτὲ κανεῖς δὲν διὰ τὸ μάθη, καὶ θὰ τὸ ξερούμε ἐμῆς τὰ δυό, καὶ ἡ γλυκεία καὶ ἡρεμὴ Σεληνίη, ποῦ κρυφοβλέπει ἀπ' τὸν οὐρανόν.

Κυριασσία. Παπ...

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Στὴν δὲ Ἀθηναίᾳ Φίλη

Κιθάρα μὲ τῆς μελωμένης νότες σου, πῶς γάθῃς ἡ παλὰ σου μελωδία, πῶς μὲν' οὐδ' ἔτι νύκτας μάγας καὶ ἀλημονήτες σὺ ἀπὸ σκορποῦς ἀρμονία!

Νύχτα γίνεσθαι τρυφῶν μου καὶ πάλι ἀπλώνεται, κιθάρα μὲ τῆς μελωμένης νότες, εἴλα καὶ σκόρπα πάλι, σκόρπα γύρω σου τῆς ἀρμονίας σου τῆς πρώτης.

Ἐγὼ πεθαίνει ὁ ἥλιος καὶ ἐμὲ λικνίζουσι ὄνειρα, πόθοι, στεναγμοί, μαργαρίτα, ὡ, ἐλασὸν προσέχῃ τὸ μυστικὸν τοῦ πόθου μου ὅπως τὴ μάγαν σου σὺ ἔχεις ἀρμονία.

Ἀθῆναι. Κώστας Ἀθ. Μητρομελέτης

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Πόσοι στὸν κόμο βρισκονται ποῦναι μακαρισμένοι, χωρὶς τὴ μάσκα νύχουιν, στὸ πόρτοιο βαλμένη, ἀλλ' ἔχουν στὴ συνείδησιν τὴ μάσκα φορεμένη καὶ τὴν καρδίαν μὲ ὁλόμορφο ντόμινο σκεπασμένη.

Ζάκυνθος. Ἀγγελος Σαλούσης

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Πτωχὸς Βεκτασῆς, μεταβὰς εἰς λουτρόνα καὶ μὴ ἔχων νὰ πληρώσῃ τὸ ἀντίμιον τοῦ λουτροῦ του, ἐπεκαλεσθῇ τὴν θεῖαν βοήθειαν λέγων: —Ἀλλὰχ! στεῖλῃ μοι ἕνα γρόσι νὰ πληρώσω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ἡ ῥῆψις τὸν ὅλον τοῦ λουτροῦ καὶ ἐγὼ, ἐπωφελοῦμενος τῆς ταραχῆς, θὰ φύγω ἀνεγνώριτος.

Μετὰ παρκαλόντων ὀλίγων λεπτῶν, ἐν διαμέρισμα τοῦ λουτροῦ καὶ κρημνίσεται, ὁ δὲ Βεκτασῆς φέγγει ἀπαρηγόρητος.

Καθ' ὅδον συναντᾷ δύο φιλονεικούντας. Ὁ μὲν ἐξήτει ἐπιμόνος τὰ χρηματικά του, ὁ δὲ χρεώστης παρεκάλεε τὸν δανειστήν του νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχον καὶ προσέθετε:

—Μόλις μοῦ δώσῃ ὁ Ἀλλὰχ χρηματικά, ἀμέσως θὰ σοῦ ἐπιστρέψω ὅτι σοῦ ὀφείλω.

Ὁ Βεκτασῆς τότε πλησιάζει τὸν πιστὸν καὶ τοῦ λέγει ὡς ἑξῆς:

—Μὴ τὸν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ἀφοῦ ἡ δουλειά του ἐμμένει εἰς τὸν Ἀλλὰχ, θὰ χάσῃς τὰ χρηματικά σου, φίλε μου. Πρὸ ὀλίγου ἀκοῇ ὁ Ἀλλὰχ κατέστρεψεν ὁλόκληρον λουτρόνα, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἕνα γρόσι νὰ μοῦ δώσῃ.

Κωνσταντῖνος. Γεώργιος Π. Ἐντεπὲν

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐκ τῶν σταλέντων πρὸς δημοσίευσιν λογοτεχνιμάτων ἐνεκρίθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σειρὰν των τὰ ἑξῆς:

ΠΕΖΑ

Ν. Δ. Κουτσούπουλου.— Ἀλγυπιακαὶ μελῆται: «Ἡλιοπολῖς» (στίχοι 78).— «Ἐρμούπολις» (στίχοι 72).— «Λυκόπολις» (στίχοι 29).

Σ. Παυλοπούλου.— «Οἱ ἄγριοι» (Μετὰφρασις) (στίχοι 117).

Νίτσα Οἰκονόμου.— «Ἀρχαία κηδεῖα» (στίχοι 117).

Δ. Δουράκης.— «Ἡ προσδοκία» (στίχοι 184).

Δ. Ἰβράκη.— «Ἀγνωστὸς ἥρω» (Μετὰφρασις) (στίχοι 88).

Σ. Παππά.— «Ἡ βοσκοπούλα» (στίχοι 95).

Ἀλ. Δ. Δεβαντή.— «Θεοὶ ἀλλοτρί» (στίχοι 131).

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀλέκου Μουζουριδίου.— «Λαῖς» (στίχοι 22).

— «Ὁ οὐρανός» (στίχοι 22).— «Βουνοὶ ἀνιφάνοι» (στίχοι 22).— «Δία ἀματα» (στίχοι 12).— «Ἐλπίς» (στίχοι 22).

Μάκ.— «Ἀθαν.— «Μάτι» (στίχοι 36).

Κώστα Δημητριάδ.— «Τὸ οἶκόν μου» (στίχοι 29).— «Τὸ δόκιμον παιδί» (στίχοι 17).— «Μάνα καὶ Γυῖος» (στίχοι 18).— «Βροχολοῖες» (στίχοι 12).

— «Μακεδὼν στὸν πόνο μου» (στίχοι 17).— «Ἰσμήνη».— «Στὸν τάφο κάποιου φίλου» (στίχοι 17).— «Ὅλα λευκά» (στίχοι 12).

Καλλιπλοκάμου.— «Τὸ λευκόροdon» (Μετὰφρασις) (στίχοι 23).

Ζάνου Χαρίση.— «Τῆς Ἀστὸς τὸ γιοφίρι» (στίχοι 38).

Θεοδ. Π. Γκαλέα.— «Ὁ βοσκὸς καλὰς» (στίχοι 69).

Νικ. Κεφ.— «Στὸ πύλαος» (στίχοι 27).

Κ. Μητρομελέτης.— «Προσέγγιση» (στίχοι 22).

Δ. Γ. Κρεβούρη.— «Τὸ καθόριον» (στίχοι 37).

Σωτ. Παππά.— «Τὸ μνημῆ» (στίχοι 55).— «Θέλω» (στίχοι 48).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Σ. Παππά.— «Τουρκικὸν ἀνέκδοτον» (στίχοι 55).

Τάκης Α. Κ.— «Ἀπὸ τὸ λεξιλόγιον ἐνὸς κυρίου» (στίχοι 26).

Ἀντωνίου Κατσοῦρα.— «Ἀνέκδοτον Οὐλίου» (στίχοι 44).

Κ. Ἀθανασίου.— «Τὰ δύο αὐγά» (στίχοι 28).

Γ. Κ. Ἀντωνιοπούλου.— «Ὁ εὐφυὴς διηγητής» (στίχοι 23).— «Ἀνέκδοτον Λουδοβίκου II» (στίχοι 15).

Νικ. Π. Τ.— «Συλλογὴ κρητικῶν παροιμιῶν» (στίχοι 76).— «Ἀνέκδοτον Μείστρου» (στίχοι 34).

Α. Ζαφειροπούλου.— «Ἱατρικὴ συνταγὴ» (στίχοι 28).

Θ. Ἰορδάνου.— «Ἀνέκδοτον Μ. Ἀλεξάνδρου» (στίχοι 20).

Π. Νικολαράκου.— «Ὁ λαὸς καὶ τὰ σπῆρα» (στίχοι 60).

Σ. Ι. Κοντῖνα.— «Τίμημα στίχων» (στίχοι 24).

Ἀργύριος καρδίας.— «Ὁ Ἀλχημικός» (στίχοι 13).

Χρ. Παπαδημητρίου.— «Παραδείγματα λογιῶν τῆς νύκτας» (στίχοι 37).

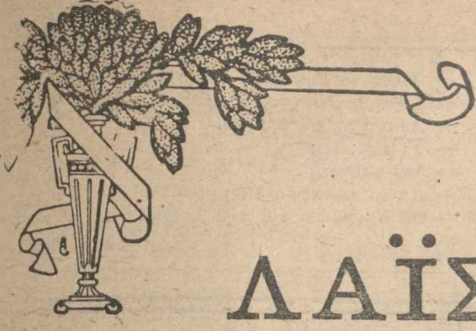
Π. Γ. Δαδίνου.— «Ἀνέκδοτον παταγίου» (στίχοι 38).— «Διαφωγὰ Τούρκικον καὶ Ἑβραϊκόν» (στίχοι 109).

Κρατίνου τοῦ Ἐπιδαμνίου.— «Ἡ εὐφροία τοῦ πατῆ» (στίχοι 30).

Δικαίωμα προτιμήσεως, ἂν οἱ ἀποστείλῃς, οὐδὲ ἐπιθυμοῦν νὰ δημοσιευθῶν ἀμέσως, λατὰ δ κατὰ στίχον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ἰω. Ζήρα (εἰς), Κρατίνου τοῦ Ἐπιδαμνίου (δύο), Ἀχ. Μπουκουβάλα (εἰς), Πηνελόπης Ἀθανασίου (εἰς), Γλαύκου (εἰς), καὶ Ἐλντίνας Ἀργυροπούλου (εἰς).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΛΑΪΣ Η ΚΟΡΙΝΘΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ὁ Γλαῦκος καὶ ἡ Ἰάνθη ἤσαν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐνοχλῶν ἔδωκαν ὡς ὄνον εἰς τὸν Γλαῦκον νὰ κινήσῃ εἰς τοὺς μονοικούς ἀγῶνας τοῦ Ἰσθμοῦ. Ὁ νεανίας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κορινθίαν, ὅπου δόσθη εἰς τὸ ἴδιον καὶ τὴν ἴδιον, ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχον οἱ κινδύνους νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὸν ἴδιον τὴν μαγευτικὴν ἐταῖρα Λαῖς, κινδύνους κοινὸς δι' ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους τοὺς τὴν Κορινθίαν. Ὁ Σπαρτιάτης Ἀκάνθος, καίσαρ φεῖς ἐκεῖ τῆς Λαῖς, καὶ θέλων νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, ἀποφασίζει νὰ σφῶν τὸν Γλαῦκον ἀπὸ τὰ δικάζοντα καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ ἀφῆται τὴν μέγαν τοῖς ἰσορῶν τῆς. Ἡ ἀφήγησις τοῦ Σπαρτιάτου ἐξακολουθεῖ.

(Ἡ συνέχισις)

Ἡ ἐκπλήξις των ὑπῆρξε μεγάλη ὅσον καὶ ἡ μάχη των.

Ἀντὶ τῆς Λαῖς εὐρήκαν ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν Προκλήν.

Λέγεται ὅτι ὀλίγον μετὰ ταῦτα ὁ ἀτυχὴς καὶ πιστὸς δούλος ἐφρονεῖτο, ὡς συνεργήσας εἰς τὴν καθύβριαν τῶν ἱερῶν.

Ἡ Λαῖς εὐρήκε τοὺς παλαιούς της φίλους καὶ οἱ κῆποι της ἀνέλασαν ἀμέσως τὴν προτέραν των φαῖρᾶν ζώην.

Εἰς οὐδὲνα ἐξεμυστηρεῦθαι τὸ ἐπισκεπτόμενος τῆς Ἑλευσίνος, διότι εἶχε πάντοτε τὸν φόβον τὸν ἀδύνατον, ἐπὶ τῇ ἐκδίκῃ τὸν περιφρονήσαντα ἐραστὸν ἦλκετο νὰ τὴν φθόσῃ μέχρι τῆς Κορινθίου.

Ὁ ἱερεὺς δὲν θὰ ἐδοξολογεῖτο, ἂν τὴν ἀνεύρισκε, νὰ τῇ ἀπαγγέλλῃ κατηγορίαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ, καὶ εἰ δικαστὴς τῆς Λαῖς δὲ εὐρίσκοντο εἰς θέσιν δυνάμεν ἀπὸ τοῦ δικαστοῦ τῆς Φρόνης.

Κατέπνευσε λοιπὸν τὸ μυστικὸν της καὶ ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν Λεοντίδην νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον.

Ἐν τῇ μετὰ τὴν μετὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀφροδίτης, ὅπου προσέγγισεν ἑαυτὴν εἰς τὴν προστασία θεῶν της.

Ἡ μετὰ τὴν αὐτὴν ἔλαβε τὴν μορφήν πανηγύρεως διὰ τὴν Κορινθίαν.

Ἀποκῆς ὅραται νεανίδες, ἀνέκδοτοι εἰς τὴν θεοποίησιν της, φέρουσι καλίστρα ἀνέκδοτον καὶ δώρον, τὴν συνειδήσαντες εἰς τὸν ναόν.

Ἐκεῖ τὴν ἐπεμύσαν αἱ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, αἱ ὡς ὀνομαζομένης ἱεροδούλου καὶ τὴν ἐδεχθήσαν μὲ ἐξαιρετικὰς τιμὰς.

Αἱ ἱεροδούλοι τῆς Κορινθίου δὲν ἦσαν μόνον αἱ ἱερεῖς αἱ ἀποκαλούμεναι εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ, ἀλλὰ καὶ πλῆθος νεανίδων, αἵτινες ἀπερρίοντο εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ προσέφεραν τὰς υπηρεσίας των πρὸς τὴν θεάν καὶ πρὸς τοὺς ἑσένους.

Βαθμύων μάλιστα τὸ πλῆθος τῶν ἱεροδούλων ἦν ἕως καὶ αἱ υπηρεσίαι των πρὸς τοὺς προσκυνητὰς ἦσαν τὸς ὁμοειδέας ὅστε δὲν ἐβόρῃσεν ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ τίτλος «ἱεροδούλος» ἐσημειώθη, οὐκ ἔπλεον τὴν ἱερείαν τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ πάσαν γυναῖκα ἐπιλήρομον τῆς ἡλικίας.

Παρθένων ὀλίγους χρόνους ἀπὸ τῆς θύρας ἐκείνης καὶ ἔγενετο νέα τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς τῆς Κορινθίου προσεκήλυν ἡ ἐπεμύσαντες νέον ἀγαλμα τοῦ Σέβρα, ὅπου ἐστῆθη εἰς τὸν πλῆθος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης καὶ πᾶσι καὶ ἀκριβῶς ἐν μέσῳ τοῦ λεγόμενου συμπλέγματος τῶν ἑρῶτων.

Ὁ λαὸς ἐπὶ τὴν εἰς βροντῶδες ἐπεφυγμένης, ὅταν τὸ ἀγαλμα ἀποκαλυφθῇ ἐβόρει τὴν Λαῖαν.

Αἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς ἐθεώρησαν δικαίον ν' ἀνταμίσθον τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς Λαῖς πρὸς τὸν ναόν καὶ πρὸς τὴν πόλιν, ὑφάνομαι τὸ ἀγαλμα τῆς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ὁραιοτάτας ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, ἔλεγε κατόπιν ἡ Λαῖς ἐνθυμώμενη τὴν τελετήν.

Ἦμεν μέχρι τῆς ἐσπέρας εἰς τὸν ναόν καὶ ὅταν τὸ πλῆθος διελύθησαν, παρέλαβε τὰς γυναῖκας τῆς πόλεως νὰ ἐπὶ τὸν ναόν.

Ἀνέστη ἀπὸ ἐν μικρὸν ἀλλοτρίον, ὅπου ἐφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου δὲν ἔπλεον ὁρῶν ὁμοῖον ἐναντίον της καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν ἀπαγάγῃ.

Ἡ Λαῖς ἐπὶ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ αἱ γυναῖκες τῆς διασκορπίσθησαν ὡς τρομαγμένα πτηνὰ, ὅπου νεαρὸς πολεμιστὴς ἔχων ὀλίγους συντρόφους

παρουσιάζετο ἀπροσδοκῶντος, ἐπιτίθετο κατὰ τὸν ληστοῦν καὶ σφίγγει τὴν Λαῖαν.

Ἡ Κορινθία περὶ τὸν ἀγῶνα ἀνεγνώρισε τὸν Λεοντίδην καὶ ὅταν συνήλθεν, ὤφειλεται οἱ αἰγῶνες κακοῦργοι θὰ ἦσαν βέβαια ἀπεσταλμένοι τοῦ ἱερέως τῆς Ἀφροδίτης.

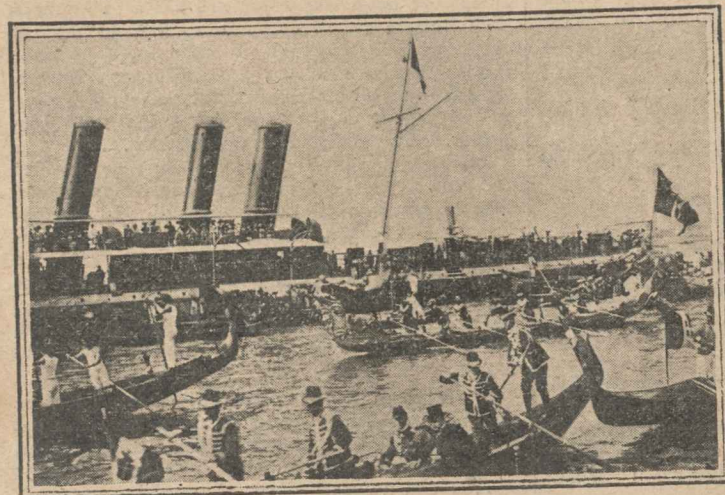
Ὁ Λεοντίδης τὴν συνώδευσεν μέχρι τοῦ οἴκου της, ὅπου ἡ Λαῖς, διατελούσα ἀκόμη ἐν ταραχῇ, τὸν ἐκράτησε διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ κἀπο

ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

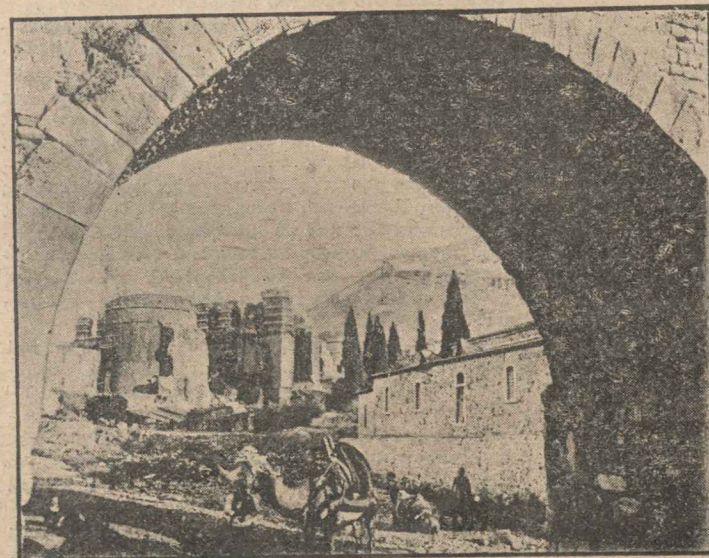

ΒΕΝΕΤΙΑ. — Ἡ ἐναρξὶς τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τὴν 11/24 Ἀπριλίου 1909.

(Ἀποστολ. ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἐκθέσεως).

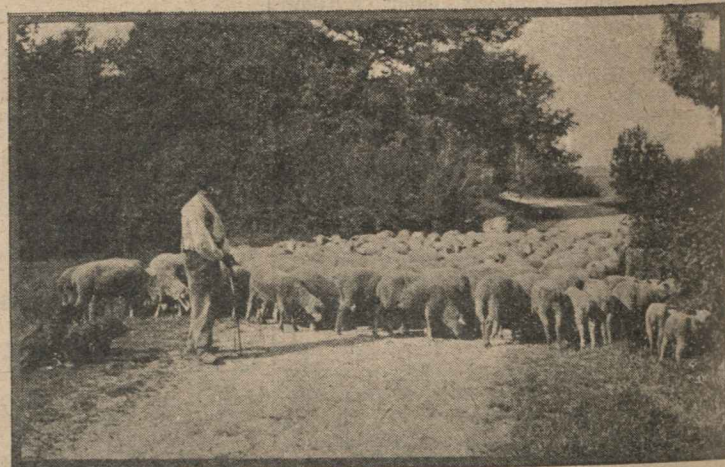
ΜΟΥΡΛΑ (Αἰγίου). — Ἡμέρα ἑορτῆς. (Ἀποστολ. κ. Σ. Π. Ἀντιοπόπουλος)

ΠΕΡΓΑΜΟΣ. — Ἡ ἀρχαία γέφυρα.

ΘΗΒΑΙ. — Παντεχνικός Σύνδεσμος «Ὁ Κάδμος» κατὰ τὴν Ἑθνικὴν Ἑορτήν. (Ἀποστολ. κ. Κ. Ι. Θραυμάκης)

Εἰκὼν τοῦ καταστήμ. φωτογρ. χάρτου «Lumières». (Ἀποστολ. κ. Κ. Κοτζιάς).

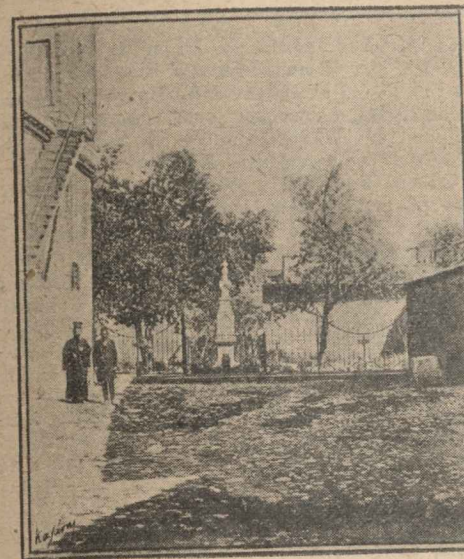

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Ἡ Λειτουργία τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος. (Ἀποστολ. κ. Ν. Γ. Κ.)

ΚΑΣΤΑΝΙΑ (Καστορίου Λακεδαιμόνος). (Ἀποστολ. Δις Κούλα Ι. Φωκιάτης)

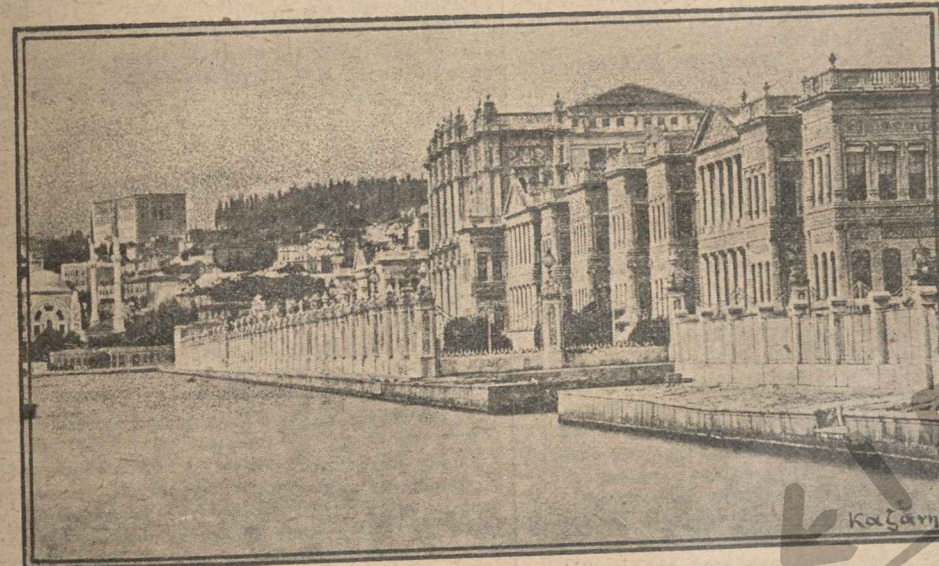
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΜΙΣΟΣ (Τουρκίας). — Ὁ τάφος τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Κομάνῃ. (Ἀποστ. «Ἡχώ τοῦ Ἐγγεῖνου»)

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΙΣ. — Ὁ ἐκ τῶν Νεοτούρκων Νισζή μπεης, μετὰ τοὺς ὀπαδοὺς του καὶ τὴν εὐνοουμένην του ἑλαφον. (Ἀποστ. κ. Ἀντ. Γ. Ἀδαμίδης)

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΙΣ. — ΤΑΙΙΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΔΟΛΜΑ-ΜΠΑΣΕ. Ἐνθα ἐγκατεστάθη ὁ νέος Σουλτάνος. (Ἀποστ. κ. Ἐμρ. Ἰω. Τριφύλλης ἐκ Πειραιῶς)

Ἡ ὁμοιωτέρα κόρη τῆς Ἀγγλίας Μις Χ. (Ἐκ τῆς Παραστῆς Παρισίων)

ΖΑΓΑΖΙΚ (Αἰγύπτου). Ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ. Παρίλασις μαθητῶν καὶ μαθητῶν, μεταβαλινόντων εἰς τὸ Προξενεῖον. (Φωτογρ. Κ. Γερονιμιάκη Ἀποστ. κ. Ἀντ. Ν. Λαγκαδῆς ἐκ Ζαγαζίκ)

ΒΟΛΟΣ. — Ὁ Λαϊκὸς ἔρανος. Μεταξὺ τῶν ἄνω ἡ Δις Ρίνα Γαρόδικη καὶ ἡ Νικητοπούλου δικαστοῦ. Ἐξωθὴ κατὰ Γιαννοπούλου. (Ἀποστ. κ. Κ. Καλαμάρας ἐκ Ἀθηνῶν)

AMANDA TAYLOR
12/20/2007

ΞΕΝΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΡΑΒΙΑΣ

(Αποστολ. κ. Γεώρ. Ἀχολος, ἐξ Ἀλεξανδρείας)

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ 4^{ΟΥ} ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ
ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΕΜΠΤΗΝ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ